

Arrest

**nr. 128 292 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2014 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BYLOOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2010 kwam de verzoekende partij met een studentervisum in het Verenigd Koninkrijk aan.

Op 4 november 2011 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 22 augustus 2012 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 september 2012 werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen.

Op 6 februari 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 10 oktober 2013 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Op 10 oktober 2013 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd onder een bijlage 13 sexies. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 21 augustus 2014 werd ten aanzien van de verzoekende partij een proces-verbaal opgesteld voor illegaal verblijf en verdenking van zwartwerk.

Op diezelfde dag nam de minister voor Justitie, belast met Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2..2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.2.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM.

De verzoekende partij stipt aan dat zij bij terugkeer naar Bangladesh het risico loopt op fundamentele schendingen van de vermelde mensenrechten vanwege het gevaar dat zij daar loopt op geweldplegingen tegen haar persoon door de politieke dominante partij de BAL. Tevens stipt zij aan dat zij de voorwaarden vervult om een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur te verkrijgen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stipt aan dat zij een gegronde vrees heeft voor de bedreigingen en de gewelddaden door de heersende politieke partij BAL in Bangladesh; dat er in haar hoofde wel degelijk een gegronde angst voor vervolging bestaat vanwege haar politieke overtuiging en lidmaatschap van de oppositiepartij BNP. De verzoekende partij is van oordeel dat de overheid onvoldoende bescherming kan bieden. Zij vervolgt dat in Bangladesh de mensenrechten op grote schaal worden geschonden vanwege corruptie, politieke vervolging en dergelijke.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden aangestipt dat het asielrelaas van de verzoekende partij reeds werd onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat deze laatste zowel de vluchtelingenstatus, als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft geweigerd. De feiten die de verzoekende partij thans aanstipt werden reeds aangehaald naar aanleiding van zijn vluchtrelaas.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveerde als volgt in zijn beslissing:

"ten tweede, verbleef u ondanks dat bedreigd werd in Bangladesh nog bijna één jaar zonder problemen in Dhaka (van 27 maart 2009 tot 4 februari 2010). In die periode nam u deel aan een examen om advocaat te worden in Bangladesh (zie gehoorverslag CGVS, p.2) en ging u naar een politieke vergadering van Shahara Kaatun, een politiek leidster van Awami league (blauwe map, punt 2). Het is merkwaardig dat iemand die vreest voor zijn leven omdat hij gezocht wordt door leden van de Awami

League nog een jaar zonder problemen in Dhaka leeft en naar vergaderingen gaat van politici van de partij waarmee hij problemen heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dit ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ten derde, slaagt u er niet in het CGVS te overtuigen dat u een lid was van BNP (Bangladesh Nationalist Party). Het is merkwaardig dat u pas begin 2009, net nadat Awami League aan de macht kwam, lid werd van BNP, terwijl uw vader, die al in 1994 stierf, een lokale leider van BNP was (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Wanneer u gevraagd wordt wat BNP betekent, schrijft u 'Bangladesh national party' (zie bijlage gehoorverslag). Dit klopt niet. De 'N' in BNP staat voor 'Nationalist' een nuanceverschil, maar het is merkwaardig dat iemand die lid was van een politieke partij, wiens vader een leider was van die partij en die het Engels goed onder controle heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) niet een een correcte naam van de partij kan geven. U legt bovendien geen enkel document neer om uw lidmaatschap bij BNP aan te tonen, ondanks dat uw vader vroeger een lokaal leider was."

De verzoekende partij heeft nooit beroep ingediend tegen de voormelde beslissing, zodat deze inmiddels definitief is geworden. Bij haar verzoekschrift voegt zij nu een kopie toe van een document dat haar vermeende lidmaatschap van de politieke partij BNP dient te bewijzen. Dienaangaande dient vooreerst vastgesteld te worden dat dit stuk voor het eerst aan de Raad wordt meegedeeld. Zo het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om middels dit stuk de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te laten herzien, wijst de Raad er op dat de beroepstermijn inmiddels is verstreken en dat het hem niet toekomt om dit stuk te gaan beoordelen. Zo de verzoekende partij meent dat dit een relevant gegeven is, een nieuw stuk op grond waarvan de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden herzien dan dient zij een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Hoe dan ook betreft dit stuk slechts een kopie, welk geenszins toelaat de authenticiteit van dit document vast te stellen.

Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de vermeldingen op dit bijgebrachte attest niet stroken met de verklaringen die de verzoekende partij in het verleden heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Zo zou de verzoekende partij volgens dit attest lid zijn geworden van de politieke partij BNP in 2005 terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf verklaarde dat hij pas in 2009 lid werd van deze partij.

Het betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe een ander besluit aan te nemen dan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch laat dit toe vast te stellen dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit deze schending zou kunnen worden afgeleid, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM dient vastgesteld te worden dat de kritiek van de verzoekende partij terzake samenvalt met haar grieven aangaande een schending van artikel 3 van EVRM, zodat het volstaat te verwijzen naar de voormelde bespreking van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. J. CAMU,

rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. FRANSEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

J. CAMU